

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Skulle der være for rigelige olympiske midler, så lader det sig regulere og må reguleres via eliteidrætsloven, der jo fastsætter, hvilken andel af tipstilkuddet Danmarks Olympiske Komité og Dansk Idræts-Forbund skal overføre til Team Danmark.

Der er én ting, som har glædet mig i denne debat og i Dansk Idræts-Forbunds henvendelse til os om Danmarks Olympiske Komité, og det er den hëljhertede opbakning bag regeringens ønske om, at lottomidlerne skal anvendes til forbedring af forholdene for breddeidrætten, dvs. den indsats, som kan betegnes med ordene: udvikling, omstilling og forsøg, for nu at gentage dem en sidste gang. Det er det bedste grundlag for det samarbejde mellem idrætsorganisationerne og Kultur- og Kommunikationsministeriet, som lovforslaget lægger op til.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Jeg vil takke ministeren for den gode redegørelse, som vist ikke mange af os kan være uenige i.

Når jeg bad om en kort bemærkning, var det til ministerens omtale af Danmarks Olympiske Komité. Ministeren siger, at man ikke er enig, og derfor placerer man Danmarks Olympiske Komité i lovforslagets bemærkninger. Jeg synes, det er en urimelighed, at man skal have særbehandling, fordi man ikke er enig.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Fru Ingerlise Koefoed spurgte, om Venstre var enig i den tildeling, der er sket til de humanitære organisationer, og så må jeg for tredje gang i dag sige, at det er Venstre. Ud fra de gældende forudsætninger føler vi, at det er helt i sin orden, som det er opstillet i lovforslaget.

Med hensyn til skatteministerens ønske om en hurtig behandling af sagen må jeg sige, at jeg kan ikke se rettere, end at det skulle være muligt. Som jeg har hørt debatten, har kun SF's ordfører, hr. Bjørn Poulsen, stillet en række spørgsmål, der kræver et større udvalgsarbejde, og hvis disse spørgsmål kan gøres færdig i løbet af kort tid, så er jeg også overbevist om, at man i ministeriet kan få besvaret dem, således at vi kan blive færdige og få denne lov realiseret til 1. februar 1989.

Glistrup (FP):

Af debatten i dag er fremgået, at over 140 af dette tings medlemmer i det store og hele støtter de tanker og principper, som ministeren har nedlagt i sit forslag.

Alligevel vil jeg over for dette flertal tillade mig at hæve en advarende pegefing. Jeg tror simpelt hen, at den tilsyneladende brede opbakning, som ministeren glæder sig over i øjeblikket, i virkeligheden er udtryk for nogle romantiserede forestillinger og Schwamm darüber over mange af de virkelige problemer, der vil opstå, og en fortrøstning om, at det hele går nok.

Det er for Fremskridtspartiet at se ikke et spørgsmål om, at vi står over for en kompakt enighed, men kun et spørgsmål om, hvornår denne enighed sprækker. Jeg erindrer om ministerens eget udtryk om, at han bygger på den fordelingsnøgle, der er en hårfin balance. Der er jo ikke nogen, der kan være i tvivl om, at der kommer nogle gevaldige slagsmål, hvor både de, der er inden for og uden for fordelingsnøglen, vil forbedre deres stilling, så man skal fordele ikke 100 pct., men 100.000 pct. imellem de forskellige, der vil gøre krav på de fede lunser, som man kan finde her.

Og så er dette altså procenter, men det beløb i kroner, der kan komme ud af det, kan jo meget vel tage nogle gevaldige dyk. Ministerens overfladiske fortrøstning til, at summen af laster er konstant, eller hvad han nu ellers bruger af overfladiske floskler, holder simpelt hen ikke. Det er en helt, helt anden type mennesker, der hver onsdag går hen til cigarhandleren, eller hvornår det nu skal være, og spiller lotto, end dem, der i øvrigt spiller, så det her vil nok give en vis forøgelse af det samlede spil i Danmark, men hvor meget er det svært at sige.

Fremskridtspartiet regner helt sikkert med, at der ikke vil være noget flertal på et væld af de punkter, som dette forslag drejer sig om.

Ministeren vil gerne have forslaget hurtigt igennem, fordi der er den sædvanlige fødselstid på ni måneder, fra Folketinget befrugter det, og til det kan sættes i verden, men om de ni måneder regnes fra den 1. maj eller fra den 1. oktober eller fra den 1. december eller fra den 1. februar næste år, er i og for sig så himlende ligegyldigt. Men om uenigheden kommer før befrugtningen – før vedtagelsen – eller den kommer senere, den skal nok komme.